

Debbie Macomber

Angyalhaj

*

Susan Mallery

Fagyöngy és csillagszóró

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információ tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Debbie Macomber, 2006 – Harlequin Magyarország Kft., 2023*

A mű eredeti címe: *Christmas Letters* (Harlequin Mira Books)

• *Magyarra fordította:* Székely György

Második, átdolgozott kiadás.

Első megjelenés: 2007

© *Susan W. Macias, 1996 – Harlequin Magyarország Kft., 2023*

A mű eredeti címe: *Holly and Mistletoe* (Harlequin Mira Books)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Második, átdolgozott kiadás.

Első megjelenés: 2014

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-756-9

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

DEBBIE MACOMBER

Angyalhaj

SUSAN MALLERY

*Fagyöngy és
csillagszóró*

Debbie Macomber

Angyalhaj

Előszó

Drága Barátaim!

Amióta Wayne és én összeházasodtunk, szokásommá vált, hogy karácsonyi leveleket írok. Az első családi levelekre kapott válaszok arra bátorítottak, hogy – mint mondani szokás – „próbálkozzam az írással”, így aztán a karácsonyi leveleim némiképp felelősek annak a könyvnek a megszületéséért, amelyet kézben tartotok. Hősnőmnek, Katherine O’Connornak, népszerű nevén K.O.-nak valóságos megvilágosodásban vagy inkább kinyilatkoztatásban volt része. Annak köszönhetően, hogy egy karácsonyi levél megírásába fogott, megismerkedett hősünkkel, Wynn Jeffriesszel. Véletlen egybeesés, vagy talán... a sors keze?

Ha már szóba kerül a véletlen egybeesés... A Hearts Divided (Megosztott szívek) című kötetten – egy tavaly megjelent antológián – barátnőmmel, Katherine Stone íróval dolgoztunk együtt. (Még egy Katherine!) Legutóbbi könyvének (Caroline’s Journal – Caroline naplója) a hőst Jeffrey Wynnek hívják. Az enyémet pedig az Angyalhajban Wynn Jeffriesnek. Véletlen egybeesés vagy nagy elmék találkozása? Talán csak annak bizonyítéka, hogy mindketten szívesen időzünk Vegasban, ahol idén nyílt meg az új Wynn Kaszinó.

Szokásommá vált, hogy romantikus karácsonyi történeteket írok. Azzal ajánlom őket kedves Olvasómnak, hogy jót tesz magával, aki nevetéssel tölti az ünnepeket. Dőlj hátra tehát, engedd el magad egy csésze tea (vagy tojáslikőr) mellett, olvass, és légy újból szerelmes! Mindennél nagyobb örömet okozol nekem, ha tudom, hogy a most következő regény, az Angyalhaj mosolyt csalt az arcodra.

*Boldog karácsonyt!
Debbie Macomber*

U. i.: Mindig is szerettem levelet kapni az olvasóktól. Rám találsz a www.debbiemacomber.com oldalon, vagy a P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 címen.

*Katherine Orrnak,
közismert nevén K.O.-nak
a régóta tartó
bátorításért és támogatásért*

Előhang

Zelda O'Connor Davidson
76 Orchard Avenue
Seattle, Washington
2006 karácsonyán

Kedves Családom és Barátaim!

Boldog karácsonyt mindenkinek!

Előre figyelmeztetek benneteket, hogy ez a karácsonyi levél nem lesz olyan elbűvölő, mint a tavalyi. Ugyanis tavaly a húgom, Katherine (akit többen inkább K.O.-ként ismernek) írta helyettem, de – milyen vicces! – az idén erre nem jutott ideje. Vicces, mert a tavalyi levél nyomán elindított egy kis vállalkozást: megbízás alapján megírja mások karácsonyi leveleit. (Nekem is felajánlotta, hogy megírja helyettem, de tudom, hogy az orvosi szövegek távmunkában végzett leírása, az álláskeresés és a saját karácsonyi levelei mellett erre már semmiképp nem jutna ideje.)

Akkor tehát: az ikrek, Zoe és Zara nemrég betöltötték ötödik életévüket, és jövő szeptemberben kezdik az óvodát. Alig akarom elhinni, hogy ez a két kislány hamarosan iskolás lesz. Űgyesen elfoglalják magukat (meg minket is), és akkor még nem is szóltam az állatainkról, mindenekelőtt a kutyákról, a két yorkshire terrierről: Zeróról és Zorróról.

Én továbbra is itthon dolgozom, és Zach sem hagyott még fel a programozói munkájával. Az év eseménye, amelyet mindenképpen meg akarok osztani veletek, hogy kezembe került egy csodálatos könyv. Ez szinte megváltoztatta az életünket. A címe A szabad gyermek, a szerzője dr. Wynn Jeffries. A húgom csak nevet rajta, de dr. Jeffries szentül meg van győződve róla, hogy a gyerekekre rá lehet bízni, hogy maguk szabjanak határt önmaguknak. És még azt is gondolja ez a dr. Jeffries, hogy jobb, ha a szülők nem terhelik a gyerekek fantáziáját olyan képzeletbeli lényekkel, mint a Mikulás. A gyerekek el tudják fogadni a valóságot, írja, és én egyet is értek vele!

Ezért ez a karácsony új élményekkel ajándékoz meg minket: most majd a családra figyelünk, nem pedig a fantáziavilágra.

Zach és a lányok velem együtt kívánnak nektek nagyon boldog karácsonyt. És ne feledjétek, hogy a szabad gyermek az igazán boldog gyermek!

Szeretettel csókol:

*Zelda, Zach, Zoe és Zara
(farkcsóválás Zerótól és Zorrótól)*

Ő az! Katherine O'Connor, a népszerű K.O. csaknem biztos volt benne. Legalábbis pont úgy néz ki, gondolta, mint a férfi annak a nevetséges könyvnek a borítóján, amelyet húga a gyereknevelés bibliájaként forgat nap mint nap. Persze senki nem szokott a valóságban úgy kinézni, mint a nyilvánosságnak szánt fényképeken. Eddig valahogy nem jutott el az agyáig, hogy a tekintetes, sőt méltóságos dr. Wynn Jeffries Seattle-ben vagy környékén lakhat. És elképzelni sem tudta, mit keres éppen az Orgona utcában.

Sosem látta errefelé, és jó oka volt, hogy ne bízson benne, sőt mondhatni mélységesen utálja. Dr. Jeffries miatt tiltották ki a közeli könyvkereskedésből. Nem osztotta ugyanis a boltvezető véleményét Wynn könyvéről. A könyvkereskedő és a drága doktor úr közeli jó barátok lehetnek, mert az a nő szinte anyatigrisként kelt dr. Jeffries védelmére, és azonnal kiutasította K.O.-t a könyvesboltból. Azt tanácsolta továbbá, hogy szíveskedjék máshol lebonyolítani a könyvvásárlásait, ami azért már túlzás.

– K.O.! – szólalt meg mellette Bill Mulcahy, amivel visszaterelte figyelmét a jelenre. A Francia kávézóban ültek egymással szemben a késő délelőtti csúcsforgalomban. Az emberek sorban álltak kávéért, és a péksütemények pultjánál húzódott egy másik sor is. – Hallottad, amit mondtam? – kérdezte.

– Persze! – felelte K.O., de rendületlenül figyelte a férfit. – Bocsánat! Egy pillanatra azt hittem, hogy valamelyik ismerősömet látom.

A helyzet a következő volt: kellett egy kis pénzt keresnie az ünnepekre. Egy elmés, karácsonyi levél a húga nevében, és lám, K.O. máris a legelfoglaltabb nő lett a sógora irodájában. Mindenki vele akarta megíratni a karácsonyi leveleit. Nagyon meglepte, mennyit hajlandóak egyesek áldozni arra, hogy mással, adott esetben éppen vele írassák meg ezeket a leveleket. Bill Mulcahy már a harmadik ilyen ezen a héten, és eddig az ő esete a legnehezebb. Nincs az az író, aki ne szenvedne meg vele, csak hogy valami érdekeset találjon az életében.

– Nem is tudom, mit kellene írnod – folytatta Bill. – Irtó nehéz évem volt az idén. Mint mondtam, a fiam a fiatakorúak börtönébe került, a lányom meg együtt él egy rettenetes alakkal, és hálaadás ünnepén jelentette be, hogy állapotos. Házasság természetesen kizárva.

– Hát ez tényleg szörnyű! – értett egyet K.O., közben tágra nyílt szemmel nézte a pénztár előtti hosszú sorban álló férfit. Ő az! Most már biztos benne. Az eszement orvos, vagy ahogy manapság mondják: csonthülye, másképpen szólva gyermekpszichológus, *A szabad gyermek* című felkapott pedagógiai könyv szerzője.

Valljuk be őszintén, hogy K.O. egyedülálló, és nincs gyereke. A gyermekneveléssel kapcsolatos tapasztalatait imádott iker unokahúgain, Zoén és Zarán keresztül szerezte. Legalábbis az utóbbi időig. Ha este vigyázni kellett az ötévesekre, máris apró szörnyetegekké váltak, mert húga újabban szóról szóra betartja a dr. Jeffries által kitalált és ajánlott szabályokat.

– A feleségem – mondta Bill – már a teljes idegösszeomlás szélén áll. – K.O. kezdte megsajnálni a szegény asszonyt. És persze a férjét. – Hosszú évek óta leveleket szoktunk írni karácsony környékén, és amíg az élet olyan tökéletes volt, mint mi magunk... illetve, ahogy azt szerettük volna mutatni... – Itt abbahagyta.

– Akkor hát egy mintacsalád benyomását keltettétek?

– Igen! – Bill megköszöri a torkát, és megkockáztatott egy erőtlen mosolyt. – Patti, a feleségem, úgy látta helyesnek, ha a valóságot, hogy úgy mondjam, halvány rózsaszínben láttatjuk. – Felgyorsult a légzése. – Családi fényképeket nem küldtünk senkinek, és ha találkozta már a fiammal, meg tudod érteni, miért. Aki Masonre néz, egy perc alatt átlát a szitán, hogy nem lehet a Becsületrend lovagja. – Nagyot sóhajtott, és szomorúan megrázta a fejét. – Mason teste tele van furkálva különféle gyűrűkkel, pálcikákkal meg miegymással – tette hozzá. – Furdancsok vannak

mindkét szemöldökében, az orrában, a szája szélén, a nyelvén, sőt a mellbimbóin is.

– Értem – szólt közbe K.O., mielőtt Bill lejjebb ment volna a felsorolásban.

– Valószínűleg nem érted, de csak mert szerencsés vagy. Ó, és a haját is fűzőldre festette.

– Zöldre?

– És kakastaréjban hordja, és ... ezt az izét csinálja a festéssel. – Bill hangja elcsuklott.

K.O. biztos volt benne, hogy nem jól értette.

– Hogy mondod?

– Mason nem arcfestésnek nevezi. Valami kozmetikumot szokott az arcára kenni. Sosem hittem volna, hogy a fiam majd rendszeresen felforgatja az anyja szépítőszereit.

– Különös – mormolta K.O.

– Nem tudom, mit jelentenek a szeme alatti és az arcán végighúzódnó fekete foltok – mondta Bill. – Én csak egy tizenéves kommandóست látok magam előtt.

Hát, nem kétséges, ez a levél komoly kihívás lesz.

– Nem gondoltál arra, hogy az idén kihagyod a karácsonyi levelet? – kérdezte K.O. reménykedve.

– Igen, szeretném, de mint mondtam, Patti érzelmileg eléggé labilis. Azt állítja, hogy az emberek már most is azt kérdezzétek, mi van a rendes évi karácsonyi levelünkkel. Attól tart, hogy ha nem küldjük el az idén is, mindenki rájön, hogy szájalomra méltó szülők vagyunk. – Bill szinte összezsugorodott a székén. – Más szóval, hogy elrontottuk a gyereknevelést.

– Nem hiszem, hogy csak ti lennétek a hibásak – biztosított K.O. – A legtöbb tizenéves túljut a lázadás időszakán.

– Te például?

– Hát persze!

– Te is mindenütt kifúrattad magad?

– Hát... a fületem kilyukasztattam...

– Az nem ugyanaz! – Jól megnézte a lány fülbevalóját, amely kilátszott lazán hátrafogott szőke, egyenes szálú haja alól. – És neked csak egy-egy van mindkét füledben, nem nyolc vagy tíz, mint a fiamnak. – Elégedett képet vágott, mint aki élvezi, hogy legalább ezúttal igaza van. – Akkor ugye megírod a karácsonyi levelünket, csiszolgatsz egy keveset ezeken a dolgokon?

K.O. elbizonytalanodott. Szeretett volna kihátrálni ebből a helyzetből. – Nem biztos, hogy én vagyok erre a legalkalmasabb – mondta tétován. Mi jót lehetne kimutatni ebből a szerencsétlen évből? – Nem biztos, hogy én kellek neked – mondta óvatosan. Lehet bármi kedvezőt kihozni ebből a csódtömegből? Ráadásul ez a kis „mellékállás” nem szórakozást, hanem igazi munkát hozott. Először csak a testvérének akart szívességet tenni, majd váratlanul egy új karrier küszöbén találta magát. Előbb-utóbb le kell állnia. Lehet, hogy előbb, mint utóbb.

– Én a szokásos díj kétszeresét fizetem – szögezte le ügyfele, előredőlve a székben.

K.O. felvillanyozódott. A kétszeresét! Azt mondta, a kétszeresét?!

– Adsz négy napot a munkára? – kérdezte. Szóval meg lehet venni őt is. Elővette a határidőnaplóját, végigböngészte a bejegyzéseket, és megállapodtak a következő találkozó időpontjában.

– Most adom a felét, a másik felét, ha kész van.

Ez elfogadható. K.O. igyekezett nem túlzottan elégedettnek látszani, miközben kinyújtotta a kezét, és a férfi három darab ötvendollárost számolt a tenyerébe. A lány ujjai a pénz köré zárultak.

– Pénteken találkozunk – mondta Bill, majd a táskájáért nyúlt, és kezében a műanyag kávéspohárral kísétált a kávézóból.

A girlandos ablakokon kikémlelve K.O. látta, hogy megint havazni kezd. Ez volt minden idők leghidegebb decembere. Seattle rendszerint enyhe időjárását tíz egymást követő napon fagypontra alatti hőmérséklet borította fel. Ennyit a világméretű felmelegedésről... Seattle-ben nyoma sem volt e jóslatok beteljesülésének.

K.O. a kávéspult előtti sort nézte. Wynn Jeffries végre odaért és átvette az áhított forró italt. Tejszínt és cukrot tett bele, mindkettőből jócskán, és a lány úgy ítélte meg, hogy távozni készül. Nem akart lelepleződni, hogy figyeli őt, ezért még elpepecselt a dolgaival, amíg az asztalnál sikerült mindent összeszednie, majd az ajtón kilépve a nyomába eredt.

Ha odalépne és bemutatkozna, nem tudna mit mondani. Leginkább azt szeretne volna a tudtára adni, hogy az úgynevezett Szabad Gyermekek Mozgalom – vagyis a gyerekek korlátoktól mentes nevelése – közönséges hülyeség. Hogy is képes ez a kókler jó lelkiismerettel ilyen nevetséges módon félrevezetni a szülőket?! Nem csak arról van szó, hogy neki magának erőteljes érzelmei vannak a dologgal kapcsolatban. Igen, talán valóban túllőtt a célon ott, a könyvesboltban, de nem tehet róla. A boltvezető az egekig magasztalta dr. Jeffries tanainak előnyeit egy gyanútlan mamának. K.O. szükségét érezte, hogy felvilágosítsa a szegény asszonyt, mi történne, ha meg is fogadná a boltos tanácsait. Fennhangon kifejezte komoly egyet nem értését, és attól a pillanattól fogva odalettt minden.

K.O. kellő távolságot igyekezett tartani a férfitől, nehogy azt higgye, hogy követik (pedig igen). Ha az irodája itt van Seattle-ben, akár szomszédok is lehetnek! Néhány évvel korábban felújították az Orgona utcát, és ennek során több korábbi lakóépület alakult át irodaházzá. Ha sikerülne kipuhatólnia, hol rendel a doktor, később felkereshetné, és beszélhetne a fejével. Nem olvasta el a könyvet, csak átlapozta, és abból megtudta, hogy gyermekpszichológusi praxist tart fenn. Kedve lett volna a doktor nézeteit és tanait szembevetni az unokahúgai magatartásával, akik csak azóta ilyenek, amióta Zelda a gyakorlatban kezdte el alkalmazni a férfi nevelési tanácsait.

A lány nem akarta, hogy meglássák, ezért szinte észrevétlenül osont az út túloldalára, és lecövekelt a fonalbolt bejárata előtt, ahol úgy tett, mint akit szerfelett érdekelnek a kirakatban függő karácsonyi harisnyák. A kirakatüvegben figyelte Dr. Jeffries képét, aki határozott léptekkel haladt előre a túloldali járdán.

Amint biztonságban megethette, továbbsuhant „Susannah kertje”, vagyis a szomszédos virágüzlet elé, de miközben egyre a doktorra szegezte a tekintetét, csaknem átesett egy cserepes mikulásvirágon. Egy dolgot azonban máris sikerült kiderítenie, ami csodálkozással töltötte el: Dr. Jeffries annyira, de annyira normálisnak látszott... De a látszat néha csal! Nehéz ugyan ránézésre elhinni, hogy a rendezett, finom és – igen! – jóképű férfi álarca mögött egy szörnyeteg lakik. Na jó, lehet, hogy a szörnyeteg kissé erős. Kezdte fontolóra venni azt az eshetőséget, hogy Wynn Jeffries gondolatai talán nem is annyira szörnyűek. Legalábbis akkor nem azok, ha az ember közben el tud tekinteni Zoe és Zara viselkedésétől.

Az nem lehet!

K.O. halálra válva, álló helyzetben merevedett meg. Ebben a testhelyzetben nézte végig, ahogy Wynn Jeffries megáll az ő társasházának bejárata előtt, bepötyögi a kapunyitó számkombinációját, és belép.

K.O. körül sem nézett, rohant át az úttesten. Duda szólalt meg, fékek csikorogtak, de tudomást sem vett róluk. Ment, mint aki se lát, se hall.

Szótlanul.

Itt valami nincs rendben! Talán a férfi eltévesztette a házat. És milyen dr. megy házhoz ilyenkor és ilyen korban? Egyáltalán, pszichológusok szoktak házhoz járni? Nem is beszélve arról, hogy nem tűnik hivatását megszállottan gyakorló embernek.

K.O. az ajkába harapott, és elcsodálkozott önmagán: mióta ennyire cinikus? Talán azóta, gondolta, amióta a húga elolvasta dr. Jeffries művét.

Mire átért a túloldalra, már becsukódott az ajtó. Bebillentyűzte a számjegyeket, belépett, éppen időben ahhoz, hogy lássa, amint a liftajtó becsukódik. Figyelte, amint kigyulladnak az emeletszámok.

– Katherine?

Megpördült a tengelye körül. LaVonne Young, a szomszédban lakó barátnője állt mögötte. Ő az egyetlen olyan ember a világegyetemben, aki Katherine-nek hívja.

– Hát te mit csinálsz itt?

K.O. vádlón kinyújtott mutatójával az előcsarnok szépen feldíszített karácsonyfájáról a liftakna felé fordult.

LaVonne a bejárati ajtó fülkéjében állt hatalmas kandúrjával, akit, mint az olvasó maga is kitalálhatja, Tomnak hívtak. A nő a ruhatárára oly jellemző hosszú zsákruhát viselte, hosszú,

kissé őszülő haját kontyban fogta össze hátul. Amikor K.O. először találkozott LaVonne-nal, Mame néni jutott róla eszébe, mint most is.

– Csak nincs valami baj a lifttel?! – tudakolta LaVonne.

– Nem, csak láttam egy férfit... – pillantott maga mögé K.O., nyugtázva, hogy a lift meg sem állt a tetőszinten lévő lakosztályig. Ez viszont már nem lepte meg. Könyvének értékesítéséből a férfinak simán futotta egy ilyen lakosztályra.

LaVonne pillantása követte az övét:

– Az csak dr. Jeffries lehetett.

– Ismered? – kérdezte K.O. leplezetlen kíváncsisággal. Minél többet tud meg róla, annál nagyobb eséllyel teremthet olyan helyzetet, hogy szóba elegyedjen vele.

– Hát persze hogy ismerem dr. Jeffriest! – mondta a nyugdíjas könyvelő. – Én mindenkit ismerek a házban.

– Mióta is lakik itt? – csapott le K.O. Ő maga már azon a héten beköltözött, amikor az épület megkapta a használatba vételi engedélyt. Tehát már ismerniük kellett volna egymást a férfival.

– Azt hiszem, nem sokkal a felújítás után költözött. Szerintem veled egy napon érkezett.

Hát ez érdekes! Persze egy világrésznyi különbség van a tetőlakosztály és az ő tulajdonát képező másfél szobás, első emeleti lakás között. Azazhogy nem is az övé a lakás, hanem még a banké, mert neki csak a foglalomra futotta az anyai nagyszülőktől örökölt pénzből. Ez volt a legkisebb és legolcsóbb ingatlan, amelyet a városban talált. Most csak ennyire telt; jelenleg ennek a törlesztő részleteit képes fizetni. Ennek ellenére szerencsésnek tartotta magát, amikor beköltözött.

– Ott a neve a postaládán – mondta LaVonne, az előtér egyik falának irányába mutatva.

– Ahogy a húgom szokta mondani: elveszek a részletekben. – Annyira szem előtt volt a postaláda, hogy szinte már természetes, hogy sosem szúrta neki szemet.

– Híres ember! – suttogta LaVonne bizalmas hangon. – Különösen amióta kiadták a könyvét!

– Olvastad? – kérdezte K.O.

– Hát, nem igazán, de mivel sosem volt gyerekem, nem nagyon foglalkoztat a nevelésük. De amit dr. Jeffries a rádióban mondott, azzal teljesen meggyőződtem. A könyve több eladási csúcst is megdöntött, ma már sikerkönyv. Ez is azt mutatja, hogy valami csak lehet abban, amit állít. A rádióriporter egyenesen az új dr. Spocknak nevezte.

– Te viccelsz! – Tehát már ilyen messzire jutott dr. Jeffries hamis igehirdetése!

LaVonne szeme tágra nyílt, amikor odasúgta:

– Egyébként ha érdekel: nőtlen!

– Hát ez nem lep meg – motyogta K.O. Csak nőtlen, gyermektelen férfi képes előállni egy ilyen nevetséges elmélettel. Ha lenne családja, talán volna min kipróbálni az elméletét. Ehelyett olyan gyanútlan szülők életét forgatja fel vele, mint amilyen a húga, Zelda és a sógora, Zach. A lányaik magatartása már kezdett tragikusra fordulni, miközben persze Zelda váltig azt hajtogatja, hogy ez így természetes, ha egy család áttér egy új rendre. „Majd megtalálják az egyensúlyt”, szokta mondani a könyvet idézve. Zach, aki késő estig dolgozik, mintha tudomást sem venne a dologról. Ahhoz, hogy a változást elkezdje helyteleníteni, még a mostaninál is nagyobb vadócságokat kellene elkövetniük az ikreknek.

– Bemutassalak neki? – kérdezte LaVonne.

– Ne! – felelte gyorsan K.O. – Dehogy! Talán máskor, de most ne.

– Van időd egy teára? – kérdezte LaVonne. – Már régóta szeretnék mesélni arról az új tanfolyamról, amelyre járok. Lenyűgöző, egyszerűen lenyűgöző! – LaVonne egészen zabolátlan lett, amióta nyugdíjba ment. Egy csomó tanfolyamra és esti iskolába is jár.

– Megtanultam felszabadítani a pszichikus képességeimet.

– Csak nem médium vagy? – kérdezte K.O.

– De igen, csak nem tudtam magamról, amíg el nem végeztem ezt a tanfolyamot. Olyan sokat tanultam! – mondta az asszony lelkesen. – Olyan sokat! Egészen mostanáig kihasználatlanok voltak a képességeim. Ezen a tanfolyamon felszabadult és megmutatkozott mindaz, ami mindig is bennem volt. Belelátok a jövőbe! – suttogta vészterhesen.

– Elég volt egyetlen óra?

– Madame Ozma azt mondta, meg vagyok áldva a látás képességével. Arra buzdított, hogy ne hagyjam elkallódni a bennem szunnyadó erőt.

Ez nem hangzott valami meggyőzően. Sőt, elég fura volt. K.O. nagyon szeretett volna többet megtudni, de most már kénytelen dolgozni. Ott vannak a megírandó karácsonyi levelek. Ezeket mindenképpen meg kell írnia novemberben és decemberben, nem is szólva arról, hogy egy tanfolyam elvégzése óta távmunkában orvosi szövegek leírásával is foglalkozik. Amit keres, abból fizeti a számláit, és elkezdheti főiskolai tanulmányait a társadalmi kapcsolatok szakon. Most is ezen a területen keres állást, amit még szakirányú diplomával is nehéz találni. Ráadásul válogatós. Olyan állást és fizetést akar, amellyel képes lesz fedezni a kiadásait. Az elmúlt években hozzászokott néhány olyasféle luxushoz, mint a rendszeres étkezés és a vízöblítéses vécé.

Elárasztotta a várost a szakmai önéletrajzával. Mostantól bármelyik percben beüthet a tökéletes állásajánlat. Közben a karácsonyi levelek írása hasznos elfoglaltságot biztosít, ráadásul bizakodást vihet reménytelennek látszó helyzetekbe, mint amilyen a szegény Bill Mulcahyé is.

– Nagyon jólesne egy csésze tea, de sajnos tele vagyok munkával.

– Akkor holnap – javasolta LaVonne.

– Nagyszerű lesz!

– Ha szeretnéd, összpontosítom pszichikus erőimet, és belenézek a jövődbe – mondta a nő teljesen komolyan.

– Jó lenne! – fordult vissza K.O. némi lelkesedéssel a hangjában. Akkor talán LaVonne azt is meg tudja majd jósolni, hogy mikor jut álláshoz.

– Átnézem a tanfolyami jegyzeteimet – ragyogott fel LaVonne szeme –, és átgondolom, mit tehetek érted.

– Köszönöm! – A lány megvakarta Tom füle tövét, mire a nagydarab macska kéjesen dorombolt.

LaVonne apró szökellésekkel lépett a lakása ajtajához, és úgy csapta be maga mögött, hogy beleremegett rajta az aranyholdacskákkal és ezüstcsillagocskákkal díszített karácsonyi koszorú. K.O. az előtér túlsó végében nyíló dísztelen ajtajához lépett. Bármennyire helytelenítette, hogy a húga szinte kultuszt szőtt a doktor személye köré, alig várta, hogy megoszthassa Zeldával a híreket.

K.O. mintegy két órán keresztül dolgozott: ennyit várt azzal, hogy felhívja a húgát. Zelda főállású háziasszonyként nevelgette odahaza Zoét és Zarát, iker lányait, akik úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. Év elején Zelda és Zach vett a lányoknak egy-egy kutyát, két Yorkshire terriert, akiket az ikrek azonnal Zerónak és Zorrónak neveztek el. K.O. magában Z-falvának nevezte a testvére otthonát. Soha nem értette, hogyan képes Zelda megkülönböztetni a lányokat, nem szólva a kutyákról, akiknek még az ugatása is egyforma volt.

Zelda a harmadik csöngetésre vette fel a telefont, és fáradt hangon szólt bele a kagylóba:

– Tessék!

– Rosszkor hívlak? – kérdezte K.O.

– Ó, szia! – mondta Zelda, de a hangjából teljesen hiányzott a lelkesedés. Mindennek a betetőződéseként dr. Jeffries elmélete még K.O. és a húga viszonyát is beárnyékolta.

– Neked is boldog karácsonyt! – szólt K.O. vidáman. – Tudunk beszélni?

– Persze.

– Alszanak a lányok?

– Dehogy! – mormogott Zelda. – Úgy döntöttek, nem alszanak többet. Azt mondja dr. Jeffries a 125. oldalon: hagyjuk rá a gyerekekre, hogy akkor aludjanak, és csak akkor, amikor maguk is érzik, hogy fáradtak. Biológiai sajátosságaikkal ellentétben őket a szokásos lefekvés idején ágyba erőltetni.

– Értem. – K.O. ellenállt a kísértésnek, hogy vitába szálljon. – Ha már szóba hoztad dr. Jeffriest...

– Tudom, hogy nem értesz egyet a filozófiájával, de Zach és én saját magunk határoztuk el, hogy eszerint neveljük a lányainkat. Majd ha neked is lesz családod, te is eldöntheted, milyen módszerrel akarsz jó szülő lenni.

– Így van, csakhoggy...

– Bocs! – kiáltotta Zelda, ami első hallásra úgy hangzott, mintha azonnal lecsapná a telefont.

A háttérzajok közül azonban kihallatszott, hogy testvére a lányokkal és a kutyákkal kiabál. Hangos szóáradatát az ebek csaholása tarkította. Talán öt perc is eltelt, mire Zelda visszajött.

– Történt valami? – K.O. hangjában őszinte aggodalom csengett.

– Á, dehogy!

– Azt kezdtem el mesélni, hogy láttam dr. Jeffriest.

– A tévében? – kérdezte Zelda, de a hangja nem sok érdeklődésről árulkodott.

– Nem, élőben.

– Hol? – élénkült fel Zelda azonnal.

– Az Orgona utcában. Bármennyire hihetetlen, de egy házban lakunk.

– Dr. Jeffriesszel? Az nem lehet!

Zelda most már csupa fül volt.

– Várj csak! Én is hallottam vagy olvastam valahol, hogy még a könyv megjelenése előtt Seattle-be költözött. – Mély lélegzetet vett. – Tényleg láttad életnagyságban?

– Aha.

– Te jó ég! És beszéltél is vele? Tényleg olyan jóképű, mint a fényképen?

Ezen K.O.-nak el kellett gondolkodnia, mert nem érzett rokonszenvet a férfi iránt.

– Hát, elég jól néz ki. – Ezzel kicsit visszavett abból, amit gondolt, merthogy szerinte nagyon jól nézett ki, de végül is a külső nem minden. A férfi merevnek és megközelíthetetlennek, sőt távolságtartónak tűnt.

– Megmondtad neki, hogy Zach és én elolvastuk a könyvét, és azóta teljesen megváltozott az életünk?

– Nem, de...

– K.O., megtennél valamit? Sokat kérek, ha azt szeretném, hogy szerezz tőle autogramot? És ha elhoznád tizenötödikén...

K.O. megígérte, hogy vigyáz az ikrekre, amíg Zelda és Zach a vállalat karácsonyi bálján mulat. Húga és sógora elhatározták, hogy utána egy belvárosi szállodában töltik az éjszakát, édes kettesben.

– Az óvoda összes anyukája megpukkad az irigységtől, ha megmutatom nekik dr. Jeffries autogramját.

De még nem futottunk össze! – próbált tiltakozni K.O. Sehoggy sem lelkesítette az a gondolat, hogy az ő közreműködésével alakuljon rajongói klub.

– De azt mondtad, hogy egy házban laktok.

– Így is van.

– Biztos, hogy ő az?

– Úgy néz ki, mint ő. LaVonne mindenesetre azt állítja, hogy ő az.

Zelda sikkantott izgalmasan.

– Ha LaVonne mondja, akkor úgy is van! Hogyan lehetséges, hogy egy házban laktok, és te nem is tudtál róla? – A húga úgy kiabált vele, mintha szándékosan eltitkolt volna előle valamit. – Ez igazán csodálatos! Nekem kell az az autogram!

– Meglátom, mit tehetek – ígérte meg K.O.

Nem lesz ez így jó! Abban reménykedett, hogy végre talált egy közös témát a húgával, és egyáltalán nem akart közvetítő lenni, hogy Zelda megkaparintassa a szeretett autogramját. Szép kis hős! K.O. minden gyermekneveléssel kapcsolatos elképzelése szöges ellentétben állt a dr. Wynn Jeffries által leírtakkal. Csalásnak érezte, hogy ebben a helyzetben autogramot kérjen tőle.

– És még valami! – mondta Zelda, amikor izgalma némileg alábbhagyott. – Tudom, hogy nem értesz egyet ezzel a nevelési gyakorlattal.

– Így van, de tudomásul veszem, hogy ők a te lányaid. – Mély lélegzetet vett. – A te dolgod, hogyan neveled őket.

– Pontosan – mondta Zelda nyomatékosan. – Ezért Zach és én úgy döntöttünk, hogy az idén nem vesszük túl komolyan a karácsonyt.

– Nem veszitek komolyan a karácsonyt?! – ismételte meg K.O., mert nem volt benne biztos, hogy jól hall.

– Nem állítunk karácsonyfát.

– Még azt sem? – hápogott K.O., elég rosszul leplezve a döbbenetét. A maga részéről el sem tudta volna képzelni az ünnepeket karácsonyfa-díszítés nélkül. Szegény kis unokahúgait még ettől is megfosztják!

– Talán teszek annyi engedményt, hogy a konyhaasztalra azért kerül egy apró cserepes fenyő. – Zelda mintha elbizonytalanodott volna. Bizonytalanodjon is el! Saját családjukban az ünneplésnek mindig is fontos része volt a karácsonyfa. Már ezért is szörnyű, hogy a szülei Arizonába költöztek. Idén elhatározták, hogy karácsony és újév idején a Csendes-óceán déli tájain tesznek körutazást. K.O. egyik szeme nevetett, a másik sírt: örült, hogy a szülei élvezik a nyugdíjas éveiket, ugyanakkor rettenetesen hiányoztak is neki.

– Ez is dr. Jeffries ötlete? – Éppen eleget olvasott a könyvből és hallott róla, hogy gyanakodni kezdjen. De még erről a férfiről sem feltételezte teljes bizonyossággal, hogy ilyen messzire menjen. Törvényen kívül helyezni a karácsonyt?! Ez az ember közveszélyes!

– Dr. Jeffries szerint maradandó pszichés károsodást okoz a gyerekeknek, ha a képzelőerejüket leköti a Mikulás.

– Nem lehet a lányoknak Mikulásuk? – Kegyetlen és szokatlan büntetés. – Legközelebb a fogtündért fogjátok kiirtani?

– Igen. Az ugyanazon az elven alapul.

K.O. jobban ismerte a hűgát annál, semhogy vitába szálljon vele.

– Visszatérve a karácsonyhoz... – kezdte.

– Igen, a karácsony! Ahogy mondtam, Zach és én visszafogottan tartjuk meg ebben az évben a karácsonyt. Csak semmi Mikulás!

Zelda szerencsére nem láthatta, hogyan forgatja a szemét K.O.

– Dr. Jeffries egy egész fejezetet szentel a kérdésnek. Az a címe, hogy: „Temessük el a Mikulást a szán alá!”. Nyolcadik fejezet.

– El akarja temetni a Mikulást? – K.O. most már eleget tudott. A maga részéről meg dr. Jeffriest fogja hó alá temetni, ha elveszi Zoétól és Zarától a karácsonyt. Teljességgel elfogadhatatlan a férfi életfelfogása, a mikulástalanság meg végképp az! Itt a hóban húzódik az a határvonal, amelyet dr. Jeffries ezúttal vakmerően átlépett.

– Figyelsz egyáltalán arra, mit mondok?

– Sajnos igen.

Megszólalt az ajtócsengő.

– Mennem kell – mondta K.O., és sóhajtott. – Meglátom, mit tehetek az autogram érdekében.

– Igen, légy szíves! – mondta Zelda háláshangsúllyal. – Féléletemet odaadnám dr. Jeffries autogramjáért.

K.O. megint sóhajtott, letette a kagylót, és kinyitotta az ajtót a folyosón ácsorgó LaVonne-nak. Igaz, nem az ácsorgás a megfelelő szó. LaVonne ugyanis szó szerint ugrándozott. – Sajnálom, ha zavarlak, de nem tudok tovább várni.

– Gyere be!

– Csak egy percig maradok – ígérte a nyugdíjas könyvelőnő, és Tommal a hó alatt átlépte a küszöböt. – Megcsináltam! – süvöltötte. – Láttam a jövőt! – Izgatottan kotkodácsolt, és közben szteptáncot lejtett. – Láttam a jövődet, K.O.! A te szerelmes jövődet. Az úgy volt, hogy elindultam kicserélni a macskaalmot...

– A... macskaalmot. – Eddig rendben is van, mert K.O. a szerelmi életével valóban ezen a színvonalon járt, vagy legalábbis valamiféle lefolyó szintjén.

– Tom épp elvégezte a dolgát – folytatta LaVonne, s közben szeretettel nézett a kandúrra –, és ott volt, a napnál világosabban.

– Amit elvégzett? – kockáztatta meg K.O.

– Dehogy, a jövőd! Tudod, vannak köztünk olyanok, akiknek az az adottságuk, hogy tealevelekből tudnak olvasni. És most előttem, ott a macskaalmos dobozban vált világossá. Tudom, hülyén hangzik, de ez az igazság. Ott volt az orrom előtt. Találkozol álmaid férjével.

– Valóban? – K.O. restellte, hogy ez ilyen lehangoltan csúszott ki a száján. – Nem számítottam rá, hogy a macskaalomban látod meg, milyen munkát találok magamnak

– Nem! Nem erről van szó! – rázta a fejét LaVonne. – Menjek vissza és nézzem meg újra? Minden meg van írva a macskaalomban – avatta be a barátnőjét. – Éppen úgy, mint a tealevelekben.

– Inkább ne! – K.O. nem vette volna a lelkére, ha szomszédja a szükségesnél többet foglalkozik Tom „dolgának” vizsgálgatásával.

– Legközelebb a munkádra fogok összpontosítani.

– Nagyszerű! – Jelen pillanatban K.O.-t mindennél, még a szerelemnél is jobban foglalkoztatta, hogy munkahelyet találjon. Nem volt miért sietnie így, huszonnyolc évesen, bár kétségkívül itt lenne az ideje valami komoly kapcsolat után néznie. Ez a magányos távmunka sem segített abban, hogy értelmes férfiakkal találkozzon. Zelda hajlott rá, hogy azt gondolja, az orvosi jelentések átírása majd partiképes orvosok egész sorával hozza össze, de a valóság nem őt igazolta. Az utóbbi hat hónapban egyetlen fehér köpenyessel találkozott, a fogorvosával, de őt sem K.O. maga érdekelte, hanem a röntgenfelvételei.

- Majd elfelejtettem! – kapott LaVonne a fejéhez, miközben távozni készült. – Gyere át holnap egy koktéllra és némi harapnivalóra!
- Úgy lesz. – Bizony nem volt éppen találkozókkal teleírva a lány naptára. – Köszönöm.
- Hatkor találkozunk – lépett ki a lakásból LaVonne.
- Próbáld nekem inkább munkát jósolni! – emlékeztette K.O. – Úgy értem, ha majd legközelebb lecseréled a macskaalmot.
- Rendben – bólintott LaVonne. Távozóban még dűnnyögött valamit, de azt K.O. már nem értette.

Másnap reggel K.O. a Francia kávézó ablak melletti asztalánál bekapcsolta a laptopját, és elszántan várta, hogy megjelenjen dr. Jeffries. Bármennyire is ellenszenvések voltak is előtte a doktor módszerei, most már meg kell szereznie azt a nyavalyás autogramot. És ami ennél is fontosabb, szeretett volna beszélgetni vele a karácsonyról. Ez a rejtélyes férfi képes tönkretenni az unokahúgai, sőt még sok-sok ezer másik gyerek karácsonyát is.

Nem akart bekopogni hozzá. Úgy szerette volna rendezni a dolgot, mintha csak a véletlen műve lenne a találkozásuk. Abban bízott, hogy dr. Jeffries rabja a reggeli tejeskávézásnak. Mivel ez a város Seattle, eléggé biztosra ment. Washington állam teljes lakossága kávéfüggőségben szenved.

Csak hogy teljen valamivel az idő, elkezdte írni Mulcahy karácsonyi levelét, s eközben arra emlékeztette magát, hogy két ütőkártya is van a kezében. Ugyanis két ötlete volt arra, hogyan lehetne a helyzetet kezelni. Komikus lett volna az első megoldás: meg kell írnia az igazat, de úgy, hogy az olvasó még csak ne is sejtse, hogy voltaképpen csak némi fekete humorral áll szemben.

Boldog karácsonyt Mulcahyéktól! – kezdte. A szája szélébe harapott, és hátrasimított egy hosszú szőke hajtincset, amely a lófarokból rakoncátlanokodott elő. – Bill és én nehéz évet zárunk az idén. Szeretettel köszönt benneteket Madson is a fiatakorúak börtönéből, ahol jelenleg évi rendes szabadságvesztését tölti. Julie terhes, és azért imádkozunk, nehogy hozzámenjen a gyerek apjához. Bill viszont jól van, csak azért aggódik, hogy ki tudja-e fizetni a pszichiátriai kezelésemet a rendelőintézetnek, ahol járóbetegként szoktam rendszeresen megfordulni.

K.O. felnyögött. Ez egyáltalán nem humoros, még fekete humornak sem jó. Nehéz vígjátékot írni Mulcahyék gyalázatos évéből, ráadásul úgy, hogy mindenki azt higgye, ők írják.

Törölte a bekezdést, és kipróbálta a másik ötletét.

Boldog karácsonyt Mulcahyéktól! És micsoda – érdekes? váratlan fordulatokkal teli? szokatlan? – éve volt ez a mi kedves családuknak! Annyira büszkék vagyunk Bill-lel a gyerekeinkre, különösen most, felnőttőségük küszöbén! Milyen gyorsan repül az idő!

Mason kapott egy olyan ajánlatot, amelynek nem tudott ellenállni, és jelenleg nem jár iskolába. Remek fiatalemberré érett, és bölcsen megfogadja a hivatalos személyiségek tanácsait. A mi édes Julie-nk már második évfolyamra jár a főiskolán. A barátjával elhatározták, hogy elmélyítik a kapcsolatukat. Ki tudja: a kislányunk jövőjében talán hamarosan felcsendülnek az esküvői harangok – esetleg még egy baba képe is felsejlik.

Annyira elszántan kereste a derűlátás irányába mutató eseményeket Bill Mulcahy szomorú beszámolójában, hogy kis híján elszalasztotta Wynn Jeffriest. Egy pillanatra felnézett, és a férfi éppen abban a minutumban lépett a pulthoz. K.O. talpra ugrott, kis híján feldöntötte a mentás moka-ját, pedig ezt a luxust aligha engedhette volna meg magának. Ezért gyorsan eltüntette a kilöttyenés nyomait, majd kiegyenesedve határozott léptekkel megindult a férfi felé.

– Dr. Jeffries? – kérdezte megnyerő mosollyal. Ezt a mosolyt állásinterjúk előtt tükörben szokta gyakorolni. Nemrég fehérítette a fogsorát a fogorvosával, ezért csak remélni tudta, hogy a férfit nem vakítják el hófehéren elővillanó fogai.

– Igen?

– Ön dr. Jeffries? Dr. Wynn Jeffries?

– Én vagyok. – Hihetetlenül magasnak látszott, amint megállt K.O.-val szemben, aki úgy helyezkedett, hogy elállja előle a kijárat felé vezető utat.

– Katherine O'Connor vagyok – lendítette kézfogásra a kezét a lány. – Egy házban lakunk.

Kezet ráztak, a férfi mosolygott, majd körülnézett, mint aki menekülési útvonalat keres.

– El sem tudom mondani, micsoda meglepetésként ért, amikor LaVonne-től megtudtam, hogy *A szabad gyermek* szerzője a házunkban lakik.

– Ismeri LaVonne Youngot?

– Igen, a szomszédom. És önnek is lakótársa – tette hozzá K.O. – Csatlakozna hozzám? – Az asztala és a szabad székek felé mutatott. Ebben az órában alig lehet üres asztalt találni. Azt már nem árulta el, hogy már két órája itt ütötte fel a tanyáját, abban a reményben, hogy találkoznak.

A doktor az órájára pillantott, jelezve, hogy nincs túl sok ideje.

– Úgy tudom, hogy *A szabad gyermek* az ország valamennyi sikerlistáját vezeti. – A hízelgés működni szokott, gondolta K.O.

Wynn tétovázott.

– Igen, szerencsém van.

K.O. nézete szerint viszont Amerika gyermek- és szülői társadalma szerfelett szerencsétlenné vált. De erről nem akart beszélni. Most nem. Kihúzta a széket, bízva abban, hogy nem kap kosarat.

A férfi eléggé kelletlenül csatlakozott.

– Azt hiszem, láttam már itt a környéken – mondta, és belekortyolt a kávéjába.

Katherine-t meglepetésében, hogy a férfi felismeri, és ez kicsit zavarba hozta.

– A húgom nagy rajongója. Egészen fel volt villanyozva, amikor megtudta, hogy rajtam keresztül kaphat öntől autogramot.

– Ez igazán kedves.

– Egészen megváltozott az élete, amióta elolvasta a könyvet – jegyezte meg a lány, és a moka kávé után nyúlt.

– Hát ezt még kevesen mondták – vont a vállát a férfi, ami bizonyos fokú szerénységet árult el.

– De még mennyire megváltozott! – mondta K.O. halkán, összeszorított szájjal.

– Hogy érti ezt? – kérdezte a férfi pislogva.

K.O. képtelen volt tovább türtőztetni magát.

– Maga el akarja venni az unokahúgaimtól a Mikulást! Van magának szíve? Tudja, hogy országszerte gyerekek ezreit fosztja meg a karácsonytól?! – Meggyőződésének ereje felemeltette vele a hangját.

Wynn idegesen nézett körül.

K.O. addig nem is vette észre, mennyire felélénkült, amíg rá nem jött, hogy minden szem rájuk irányul. Abbahagyta a hangoskodást, és dacosan nézett vissza az őt bámulókra.

A férfi felpattant, és a kijárat felé vette az irányt. Valószínűleg ki szeretett volna menekülni a kávézóból, mielőtt még jobban zavarba jön.

– Maga sem jobb, mint... Jim Carrey – kiáltotta K.O. A moziban néhány éve játszott Grincsre gondolt, aki ellopta a karácsonyt, de csak az őt alakító színész neve jutott eszébe.

– Jim Carrey? – fordult vissza Wynn, és döbbenetesen nézett a szemébe.

– Annál is rosszabb! Maga... egy közönséges Charles Dickens! – Persze Ebenezer Scrooge-ra, a *Karácsonyi ének* gonosz szereplőjére gondolt, a fenébe is! Sosem jutnak eszébe a nevek, amikor mérges. De most már mindegy. Zavarba akarta hozni a férfit. – Az az ember ott – mondta, ujját vádlón Wynnre szegezve – a szánkó alá akarja temetni a Mikulást!

Wynn hátra sem nézve feltépte a kávézó ajtaját, és kirohant az utcára. – Csakhogymegszabadultunk tőle! – kiáltotta K.O., majd lehuppant székére. Ekkor észrevette, hogy a helyiségben még mindig minden arc felé fordul.

– Nem hisz a karácsonyban – mondta magyarázatképpen, aztán nyugodtan újra Mulcahy levelének szentelte minden figyelmét.

Hát nem volt túl sikeres ez az összecsapás Wynn Jeffriessel, ismerte el K.O., miközben délután otthoni magányában lehúzta magáról a pulóverét és a farmernadrágját. Amikor LaVonne „koktéllra és némi harapnivalóra” invitálta, nem kérdezte meg, hogy előkelő összejövetelről lesz-e szó, vagy csak kettesben töltik az estét. Ha a szomszédja hívja meg, a világért sem venne fel alkalmi ruhát. Kiválasztott hát egy kényelmes, fekete nadrágot, egy fehér selyemblúzt, hozzá vörös bársonyblézert, amelyet a nagymamájától örökölt, karácsonyfa formájú kitűzővel díszített. A blúz ruhatárának legkiválóbb darabjai közé tartozott.

Haját általában hátrakötötte, ma este azonban kibontva hagyta, csak az egyik oldalon fésülte kissé hátra és tűzte fel strasszos hajcsattal. Kevés ajakfény, szempillafesték, és már kész is.

Néhány perccel hat után átsietett a lépcsőházi előtéren, és megnyomta a csengőt. LaVonne azonnal ajtót nyitott, mintha készenlétben állt volna.

K.O. igazán örült, hogy időt szakított az átöltözésre. Szomszédja nagyon csinosan festett hosszú szoknyájában és fekete kosztümkabátjában. Nyakában egy csomó aranylánc csörgött, és tucatnyi arany karperec díszítette a csuklóját.

– Katherine! – kiáltott fel, mintha hetek teltek volna el az utolsó találkozásuk óta. – Gyere, és ismerkedj meg dr. Wynn Jeffriessel! – Azzal hátralépett, szélesre tárta az ajtót, és széles mozdulattal a lakásba invitálta K.O.-t.

Wynn Jeffries a szoba közepén állt. Épp egy kekszet emelt a szájához, de a mozdulat félúton megállt, tekintete az egyik nőről a másikra siklott. Szemlátomást az járt a fejében, hogyan lehetne minél gyorsabban kijutni innen.

Te jó ég! K.O. borzasztó büntudatot érzett a reggeli jelenet miatt.

– Azt hiszem, már találkoztunk – mondta Wynn kimérten. A kekszet letette egy szalvétára, és közben az ajtót fürkészte.

Nem rossz a fickó. Határozottan jól néz ki. Pontosan úgy, mint a könyvborítón. Ez így nem tisztességes! A lány nem szeretne volna megkedvelni, és különösen nem akarta vonzónak találni, pedig sajnos a doktor nagyon is vonzó férfi volt. De ez nem számít! Ez az elfuserált pszichológus őt nem érdekli, különösen a reggeli jelenet után.

– Dr. Jeffries – nyögte K.O. rekedten, miközben összekulcsolt kézzel belépett a szobába.

Wynn biccentett feléje, és néhány centivel közelebb húzódott az ajtóhoz.

LaVonne, aki szemlátomást mit sem sejtett a történekről, a tálalóasztalhoz libegett, ahol ezüstitálcára helyezett boros- és likőrösüvegek sorakoztak.

– Mit tölthetek? – kérdezte.

– Én nem bánnék egy pohár merlot-t, ha van – mondta K.O., miközben azon gondolkozott, hogyan lehetne minél simábban kezelni ezt a kínos helyzetet.

– Van. És ön, dr. Jeffries?

A férfi szándékosan nem nézett K.O.-ra, és a kanapé mögött állt meg.

– Whiskyt jéggel.

– Máris hozom.

– Segíthetek? – kérdezte K.O. Örült volna, ha nem maradnak magukra a férfival.

– Szó sem lehet róla! Ti vagytok a vendégek. – És hogy LaVonne eloszlassa a félreértésnek még a lehetőségét is, hozzátette: – Az egyedüli vendégek.

– Ó! – suttogta K.O. Kezdtől erőt venni rajta a gyomoridegesség. Nem nézett Wynnre, de gyanította, hogy ő sincs jobban elragadtatva a helyzet kínálta kilátásoktól.

Egy pillanattal később megjelent LaVonne az italokkal, és intett, hogy mindketten foglaljanak helyet.

K.O. elvette a bort, Wynn pedig a whiskyt.

LaVonne saját kristálypoharával a kezében az üres kanapé melletti süppedős fotelban telepedett le. Dr. Jeffriesnek nyilvánvalóan esze ágában sem volt helyet foglalni. K.O.-nak sem. Harc közben nem szabad leülni. Végül a kanapé távoli sarka mellett döntött, Wynn pedig annyira messze ült le tőle, amennyire az emberileg lehetséges volt. Mereven kerültk egymás tekintetét.

– Úgy látom, magának a ráksaláta tetszett meg, Wynn – jegyezte meg LaVonne, utalva az előtük elhelyezett büféasztal kínálatára.

– Soha nem ettem ennél jobbat – nyújtotta ki a kezét a doktor egy újabb keksz után.

– Örülök, hogy ízlik. Katherine-től kaptam a receptet.

Wynn letette a kekszet, és letörölte az ujjára tapadt morzsákat. Szemlátomást attól félt: megmérgezik.

K.O. azon volt, hogy elengedje magát, ezért a borába kortyolt. De máris úgy érezte, hogy akár az egész üveget kiihatná, akkor sem oldódna a feszültsége.

– Azt hiszem, magyarázatra szorul, hogy miért hívtalak meg kettőtöket ma estére – fogott bele a magyarázatba LaVonne. Ekkor felcsapott farokkal bevonult a szobába Philip, vendéglátójuk perzsa macskája, és hátsó lábainak egyetlen erőteljes lökésével LaVonne ölébe vetette magát. Az asszony megsimogatta az állat hosszú, fehér bundáját. – Újra megtörtént! – jelentette be ünnepélyesen.

– Micsoda? – kérdezte Wynn az italába kortyolva.

– A jelenés. – LaVonne a drámai hatás kedvéért behunyta a szemét.

Wynn, aki nem értett semmit, homlokráncolva K.O.-ra nézett.

– LaVonne a múlt héten egy pszichés képességeket kibontakoztató tanfolyamon vett részt – adta meg a magyarázatot K.O. fojtott hangon, amit Wynn halvány mosollyal köszönt meg.

– Megkaptam a látás képességét – suttogta LaVonne, és kihúzta magát.

– Gratulálok! – kockáztatta meg Wynn bizonytalanul.

– Macskaalomból olvas – közölte K.O.

– Ez nem minden – mondta LaVonne, és a nyomaték kedvéért felemelte a kezét. – Mint mondtam, a dolog ma reggel megisméltődött.

– De ezúttal nem az alomban? – kérdezte K.O.

– Nem. – LaVonne mereven és ünnepélyesen a szoba egy távoli pontjára szegezte a tekintetét.

A válla fölött K.O. is megpróbálta megállapítani, hogy barátnője mit néz, de nem tudott rájönni, hacsak nem a kicsiny, feldíszített karácsonyfa volt figyelme tárgya.

– Mazsolás müzlit eszegettem, amikor derült égből villámcsapásként egyszerre megláttam! – Fejét kissé elfordítva K.O.-ra nézett. – A korpszálak szétváltak, és egyszer csak két mazsola úszott a felszínre.

– Láttad... a jövőt? – kérdezte K.O.

– Nem látott egyebet, mint két mazsolát a tej felszínén – morogta Wynn.

LaVonne ismét felemelte a kezét, hogy csendre intse őket.

– Láttam a jövőt. A mazsolás müzli még a macskaalomnál is világosabban megmutatta. Katherine – mutatott váratlanul K.O.-ra –, a te jövődről van szó.

– Az enyémről? – A lány nyelt egyet. Nem tudta eldönteni, hogy felnevesse, vagy csak a fejét ingassa.

– És a maga jövőjéről! – váltott irányt LaVonne ujjá, ezúttal Wynnre mutatva. Halkan, elszántan beszélt.

– És azt is megmutatta a müzli, hogy Katherine mindent elkövetett ma délelőtt, hogy a Francia kávézóban bolondot csináljon belőlem? – kérdezte Wynn, miközben kivett a tálból egy jó adag

aszalt fügét.

Ami K.O.-tilletti, úgy érezte, hogy a füge a megfelelő válasz a szomszéd asszony jövendőmondására. LaVonne keze lehanyatlott.

– Nem, az nem lehet! – K.O.-hoz fordult. – Katherine, mit tettél?!

– Én... – A lány zavarában nem nézett rá. – Te tudtad, hogy dr. Jeffries nem hisz a Mikulásban?

– No, akkor most előállt vele!

– Édes kislányom! – szólalt meg LaVonne nevetve. – Nem akarlak kiábrándítani, de a Mikulás tényleg nem létezik.

– De igenis létezik annak, aki öt éves! – ellenkezett K.O., gonosz pillantást vetve a kanapé másik végén kucorgó férfira. – Dr. Jeffries tönkreteszi a gyerekek karácsonyát. – Az az ember megérdemli, hogy nyilvánosan nevetség tárgyává tegyék. Közben átgondolta a mondandóját. – A kollégái megvetését is kiérdemli, amiért felvetette, hogy a Mikulást a szán alá kellene temetni.

– Úgy tűnik tehát, hogy kisebb nézeteltéréssel állunk szemben – esett le LaVonne-nak a tantusz.

– Úgy látom, Katherine nem olvasta el alaposan a könyvemet.

– Nincs is rá szükségem. A húgom úgyis állandóan a maga könyvéből vett idézetekkel zaklat.

– Aki az autogramomat kérte?

– Igen – ismerte el K.O. És levonta a következtetést: dr. Jeffries, mint bármelyik férfi, nem érzéketlen a hízelgésekkel szemben.

– Neki vannak gyerekei?

K.O. bólintott.

– No, és magának vannak gyerekei?

LaVonne válaszolt helyette.

– Katherine egyedülálló, mint ön, Wynn.

– Hát ez egyáltalán nem lep meg – jegyezte meg a férfi.

K.O. azon volt, hogy minél több elégedettség legyen a hangjában.

– Engem sem lep meg, hogy maga egyedülálló – mondta, és felszegte az állát. – Nincs az az épeszű nő, aki...

– De drágáim! – kotkodácsolt LaVonne. – Milyen butuskák vagytok!

K.O. nem felel, és dr. Jeffries is hallgatott.

– Hát nem akarjátok megtudni, mit láttam a müzliben?

Csak Philip dorombolt állhatatosan a gazdája szűnni nem akaró simogatása nyomán.

– Ott állt előttem a leplezetlen jövő – jelentette ki az asszony, és hatásszünetet tartott. – Láttalak benneteket. Együtt, egymás mellett.

– Veszekedtünk? – kérdezte Wynn.

– Nem. Szerelmesek voltak egymásba. Határozottan és nagyon szerelmesek.

K.O. a szívéhez szorította a kezét, és levegő után kapkodott, majd szinte ugyanebben a pillanatban ráébredt, hogy még soha életében nem hallott ilyen bárgyúságot. Az a tény, hogy LaVonne először macskaalomból, majd müzliből olvassa ki az ő jövőjét, már önmagában is elég nevetséges, de hogy épp Wynn-nel akarja összeházasítani... Hát ez már minden képzeletet felülmúl! Csengő kacagásba tört ki. A szűnni nem akaró vihogást szájára tapasztott kézzel próbálta megfékezni.

Wynn érdeklődő figyelemmel kísérte a próbálkozást.

– Katherine, én komolyan beszéltem – próbált meg erélyes lenni LaVonne.

– Ne haragudj, nem akartam udvariatlan lenni! A szomszédom és a barátnőm is vagy. De már megbocsáss, ilyen nincs! Egymillió évben egyszer sem fordulhat elő.

– Jóllehet teljesen egyértelmű, hogy Katherine és én a jelzett időtartamon belül nem vizsgálhatunk meg egyenként minden esetet – egyenesedett ki Wynn –. hajlok arra, hogy éppen azért egyetértsek veled.

LaVonne sokatmondóan sóhajtott.

– Madame Ozma, az oktatónk figyelmeztetett rá, hogy ez fog történni – mondta lemondóan.

– A hitetlenek!

– Nem arról van szó, hogy nem hiszek benned – sietett a megjegyzéssel K.O. Nem akarta

megbántani LaVonne-t, mert nagyra értékelte a barátságát, de nehezebbre esett színlelni ezzel a mostani ötletével kapcsolatban. Ugyanakkor természetesen, sok más férfival kedvére lett volna egy románc.

– Wynn – kezdte LaVonne –, hadd kérdezzem meg, mit érez Katherine-nel kapcsolatban.

– Nos hát, ma reggelig nem is láttuk egymást.

– Valószínűleg elég rossz benyomást tettem rá – mondta K.O. – De...

– Nem! – szólt közbe gyorsan a doktor. – Azt hiszem, megfelelő benyomást szereztem önről.

Talán nem ért velem egyet, de az volt az érzésem, hogy valamilyen oknál fogva nem kedvel engem.

– Tökéletes! – tapsikolt LaVonne. – Egyszerűen tökéletes!

K.O. és Wynn egyszerre fordultak felé.

– Nem is ismeritek egymást. Igazam van? – kérdezte az asszony.

– Így van – válaszolta Wynn. – Korábban láttam néhányszor Katherine-t az Orgona utcában, vagy az épület körül, de nem beszéltünk egymással egészen a ma délelőtti szerencsétlen eseményig.

K.O. mintha felvillanyozódott volna.

– Hát nem volt szerencsés kezdet, annyi biztos. – Majd békülékeny hangon folytatta. – Általában nem kötözködöm, mint ahogy ma délelőtt. Azt hiszem... kissé elvettem a súlykot. Bocsánatot kérek. – Valóban vétkesnek érezte magát, amiért zavarba hozta a férfit és végső soron önmagát is.

Wynn sötét szemöldöke a homlokáig szaladt, mint akit meglep a hiba elismerése.

– Valamennyiünkkel előfordul néha, hogy olyat mondunk, amit később megbánunk – bölcselkedett LaVonne, és rámosolygott a macskájára, majd K.O.-ra emelte a tekintetét. – Ugye igazam van, Katherine?

– Igen, azt hiszem.

– És az is elő szokott fordulni – folytatta Wynnre nézve –, hogy elhamarkodottan ítélünk.

Wynn tétovázott.

– Igen. Bár ebben az esetben...

– Ezért – szakította félbe – vettem a bátorságot, és lefoglaltam kettejüknek egy asztalt vacsorára. Ma este fél nyolcra. Van még egy órájuk.

– Asztalfoglalás? – ismételte el K.O. Bármennyire is kedvelte és tisztelte a szomszédasszonyát, azért mindennek van határa!

– Szó sem lehet róla! – jelentette ki Wynn.

– Igazán nagyra értékelem az erőfeszítéseidet, de... – K.O. segélykérően nézett a doktorra.

– Ezzel magam is így vagyok – csatlakozott Wynn. – Kedves gesztus az ön részéről, de sajnos más terveim vannak ma estére.

– Nekem is.

Na igen, K.O. terve között szerepelt, hogy leül a tévé elé vacsorázni, megnézi benne a játékos vetélkedőt, és bár e tevékenységek semmiben sem tértek el a szokásos esti elfoglaltságaitól, mégiscsak az ő saját, külön bejáratú terve.

– Te jó szagú rezeda! – sóhajtotta hangosan LaVonne. – Jerome Ray, a séf nagyon csalódott lesz, ha nem találkozhat a barátaimmal.

Wynn nem jött rá mindjárt, kiről is van szó, K.O. azonban sajnos tudta, kit takar ez a név. – Te ismered Jerome Rayt, a mesterszakácsot?

– A Chez Jerome-ból? – esett le Wynnek is a tantusz.

– Hát persze! Hosszú éveken keresztül én készítettem az adóbevallását. A legtöbb ember nem ismeri fel, hogy Jerome, már bocsánat a szójátékért, nem piskóta. Legalább húsz évébe telt, míg elérte, hogy ő maga legyen az est fénypontja.

A seattle-i konyhafőnöknek saját főzőshow-ja indult egy neves tévécsatornán, amely azonnal sikert aratott. Viharos gyorsasággal terjedtek el azok a konyhai fortélyok, amelyekkel a tenger gyümölcseit készíti. K.O. legutóbb azt hallotta, hogy a Chez Jerome-ban hónapokkal korábban kell asztalt foglalni.

– Beszéltem ma délután Jerome-mal, aki azt mondta, hogy kizárólag a kedvemért kész benneteket vendégül látni ma este.